

30 éve keressük az állandóságot!

Mielőtt a találkozóról lenne szó, álljunk meg egy pillanatra. Mindenki képzelje el, hogy hol lehetett 1995 tavaszán. Ha ez megvan, akkor helyben vagyunk. Hogy én hol voltam? Vonyarcvashegyen, a Panoráma Camping hivatalában. Kerényi Laci, Borkövi Zsolti, Berek Zsolti, velem Edit, az akkori barátném. (Ennek még lesz jelentősége...)

Tehát az első IMW-nket szerveztük, zéró tapasztalattal. Kérdi a hölgy: „Hány autó, hány ember lesz?” Rávágom, minimum 30 kocsi és legalább 60 ember. Aztán a találkozó első napján a legfelső emeletről néztünk lefelé. Vajon hányan jönnek majd... A jelentkezősdik akkor még nem létezett. Ez bizonytalan egy helyzet volt.

Innen kanyarodnék át a 30. nagytalálkozónkra. Tudtam, erre az alkalomra feltétlen el kell mennem. Mégiscsak a 30. Nagy Norbival egyeztettem, hogy elevenítsük fel a klasszikus két Minivel együtt menést, hisz Tibivel, Norbi apukájával többször is volt közös élményekben részünk. Tibi az 1275 GT-vel, én a mostani Inno-val. Az indulás és az út zökkenőmentes volt, bár a vihar épp, hogy csak elmúlt Kelet-Magyarországon. Szépen haladtunk, Norbi kérte, ne menjünk autópályán. No, azt el is kerültük, így Törtelt is megjártuk, ami útba se esett. Mindegy, nem hajt a török. Csak 420 kilométer, estére csak odaérünk. Ha egyedül, csak térképpel mentem volna, még mindig ott kavillálnánk. Kerestük a kis útbaigazító táblákat vagy nyilat az útburkolaton, de csak a „nyomkövetőre” számíthattunk.

Odaérve még épp nem jött vissza a társaság kis körtúráról, így elhelyezkedtünk a „kutyás” oldalon, ahogy azt mondták később. Jót kajáltunk a hűtőtáskából, majd a megérkezőket üdvözlöttük.

A pénteki autómentes napra épp befértem a buszkirándulás keretébe. A szupertitkos próbapálya igen érdekes és meggyőző volt, főleg úgy, hogy a 3 tengelyes Neoplannal teljesítettük a kirótt nehézségeket. Ez számomra igen érdekes volt. Az össz tapasztalatom annyi volt: „Van pénz pénzre!” Innen a „procedúra” után, mert hogy minden fotóapparátot elvettek, ezt a végén visszaszolgáltatták. A legjobb ötlet ezután a benzinkutas Spárnál való megállás volt. Látni kellett volna a sok hasonszőrű Minis rohamát. Volt eladó, aki meg is jegyezte: „Ezek egy fialás!”... Innen Zalaegerszeg, Magyar Olaj- és Gázipari Múzeum volt a cél. Két hölgy vitt végig bennünket az olajkitermelő gépek között. Sok érdekes, eddig sosem hallott dolog, baleset, emberek, akik tehetségükkel vitték előre a fejlesztéseket. Aztán voltak ismeretlen és ismerős teherautók, a Prága, Csepel, International, GAS és egyéb mások. A szabadon tárolás meglátszik rajtuk, egy 6-7 fős tenni akaró birgád hasznos lenne az állagmegóvás érdekében, mint karbantartó brigád.

Késő délután visszaérve már sűrűbben voltak a kocsik, szlovák, cseh, moldáv, litván, holland és osztrák rendszámok tűntek fel. Próbáltunk meleg ételt vételezni, de az egységek zöme zárva volt (csúcsidényben...). A tóparton kajáltunk és nézelődtünk.

Az eső kísérő elem volt, de a talajviszonyok miatt sár nincs. A gumicsizma, mint tartozék nem került használatra. A clubsátorban este és éjjelig igen jó hangulat volt. Látszott, közvetlen a hangulat, egy kis alkohol elfeledtetett minden nyelvi korlátot. Az éjszaka hideg volt a sátrazóknak. Az említett kutyák távol maradtak, de egy (talán) sündisznó matatása meg-megzavart. Telihold is volt, de a magas fákon nem hatolt át a fénye.

Reggel korán ébredtem, készülve a Rallyra. Kis csúszással indultunk is. Navigátorom nem lévén kívártam, hátha adódik valaki. Egy nagykanizsai gépműhelyes, Tamás lett a co-driver. Mivel egy a szakmánk, így elbeszélgettünk egy-két etapot, de mindig jóra jöttünk. Végül a 10.-ek lettünk. A

feladatok megoldásához minden leleményre, vélt vagy valós tudásra szükség volt. A szlalom sajnos elmaradt, mert a rendőrség bejelentést kapott, és hát akkor ott foganatosítani kell. Délután Sinkó Gabival meleg élelem után néztünk. Metélt tésztás húsleves. A kenyér majdnem kihívás lett mellé, de már-már senki nem eszik kenyeret. Főleg húsleveshez. Kicsit vártam, majd Gabi kérdi: „Miért nem eszed?” Várom a zöldség, sárgarépa, főtt husit... „Nem lakodalom ez!” – így Gabi. Este a bánketten ugyanezt ettük.

Bánkett! Vendégem ígérkezett, meg is érkezett a párjával. A bekezdéskor említettem Editet, a 95-ös barátnémet. Ő látogatott meg. Az ünnepi torta után mondtam, iparkodjunk a clubsátorhoz az értékelésre. Ez a fő napirendi pont! Örömmel hallottuk, hogy a 10.-ek lettünk a Rallyban. Majd a 30 db díj átadása következett. Gondoltam, hogy kapok valamit, így figyelmesen hallgattam. Egyszer aztán Gojo rám jellemző jegyeket sorolt fel. Editre néztem. Ő megszorította a kezem. A párja is izgult, hisz autós ember, és sok kis történetet halott már Edittől. Mikor kimentem, és Lacikától átvettem, tudtam, hogy ez egy fontos pillanat. Egy folyamat része, elismerése, mindenki előtt. Jól esett! De szerintem Editnek még jobban. Egy „életút” része, aminek Ő is tanúja, részese volt. Mivel nem vagyok egy „dorbézoló” típus, lefeküdtem, mert tudtam, a vasárnap tán még fontosabb lesz, mint a találkozó.

Bár itt is meglátogattak 93-as Minis társak, kis próbautat is csaptunk, amolyan inspirációs jellegű... Mini van, csak az elszántság hibázik. Reggel a Nap épp bevilágított, mikor elhagytam a bázist. Fél 9-kor Veszprém, Jutasi út... Ziláltságot, de örömet éreztem. Itt voltam katona, szuper étellel, barátnővel. Végigjártam a tett-színhelyeket, már ami megmaradt. Miután lenyugodtam, a helyi spanomat hívtam, hisz le volt zsírozva! No, itt kaptam rendes ételt, kávé, délben lakodalmass húslevest, paprikás-tejfölös rakott krumplit. Minden köszönök, Katika néni. Mivel Géza bátyám és a fia is autós ember, volt téma rendesen. A Géza gyerek körbetelefonálta a haverjait. Nemsokára egy 2T Wartburg állt a Mini mellett. De akit én szerveztem oda, és meg is jött, a 80-as évek elején, Mini 1275 GT és Inno Cooper tulajdonos is volt. Az információkból rakom ki egy-egy kocsi történetét. Majd itt is próbaút, és utoljára a Géza vitt el Veszprém legszebb kilátóhelyére. Egy fagyizóhoz már Géza vezette a Minit, volt is ováció. Mindenki ismerte, mint autószerelőt. Majd nekiindultam a maradék 300 kilométernek, hisz a lábamban volt a bugi, akkor már mondhat bárki bármit...

Sima utam volt, a papírra felrajzolt nyomvonalat követtem. 8-as, 71-es, 64-es, 61-es, 52-es, Tószeg, Szolnok és a 4-es út. Oda 480 km, és vissza is, más útvonalon, a veszprémi csalinkázással. Egy tank benzin oda, ugyanannyi vissza... Minden kilométer megérte.

Összegzés:

- Rájöttem, vannak itt is jó utak néhány év alatt, csak amerre én járok, az a rossz...
- A kocsi jól muzsikált, akik vezették, csak a kuplungra tettek megjegyzést. Nem csúsztatni, rajta tartani a lábat! Csak mikor váltok, akkor nyomni be!
- Mindig 100-as benzint tankoltam Millers VSP-vel, de kipuffantó épp, hogy nem volt szürke. (Ezt az olajipari múzeumban is részleteztem, hisz az előadó hölgy direkte rákérdezett. A grafikon mutatta, 1993, amikor az ólom-tetraetilt kivonták a benzinből.)
- Hazaérve tele bogárral a szélvédő, másnap egy belső-külső takarítás, hogy rend legyen.
- Tehát Minit használni jó, még jobb, mint valaha, érdemes venni, a család minden pénzét ráköltetni, vigyázni a házassági kötelék megtartására.

Köszönjük a szervezők fáradhatatlan munkáját, a résztvevők aktivitását, a Mini Mánia ápolását!